

Ημερολόγιον
της Κυψέλης του έτους 1886

Στέφανος Καλογερόπουλος

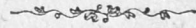
Το λέγω της Αννέζας

Κωμωδία μονόπρακτος

Ημερολόγιον της Κυψέλης του έτους 1886, Σύρος (1886), σ. 72-83

ΤΟ ΛΕΓΩ ΤΗΣ ΑΝΝΕΖΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΛΠΙΝΙΚΗ

ΑΝΝΕΖΑ, ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΑΥΤΗΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΠΙΝΙΚΗΣ

ΚΩΣΤΗΣ, ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΝΕΖΑΣ

ΣΚΗΝΗ Ι

Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἑλπινίκης. Μεσαία θύρα· δεξιόθεν θύρα ἀνοιγομένη εἰς ἕτερον δωμάτιον, ἔνθα ὑποτίθεται κοιμώμενος ὁ πατήρ τῆς Ἑλπινίκης, ἀφανῆς καὶ μὴ δρῶν καθ' ὅλην τὴν πράξιν. Ἀριστερόθεν παράθυρον βλέπον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὕψους ἐλαχίστου. Ὁ καιρὸς βροχερός· συχναὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταί.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ, ΑΝΝΕΖΑ

ΕΛΠ.—Ἀνέζα, σοῦ τὸ εἶπα! Θὰ μὲ κάμῃς νὰ θυμώσω καὶ θὰ βιάσω τὸν πατέρα μου νὰ σὲ διώξῃ! Πρέπει σοῦ λέγω νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ, διότι θὰ ἔλθῃ τώρα ὁ κ. Ἀριστείδης· ἀκούεις;

ANN.—(Μιμουμένη τὴν φωνὴν τῆς Ἑλπινίκης)
Κυρία, θὰ μὲ κάμῃς νὰ θυμώσω καὶ θὰ 'πῶ ς' τὸν ἀφέντη τῆς ἐρωτοδουλῆς σου νὰ στῆς βρέξῃ. Φθάνει πρὸς αὐτὴ ἡ φιλονεικία! Ἀκούεις;

ΕΛΠ. — Τί! Ἐχομεν καὶ φοβέρες;

ANN. — Σὺ μὲ φοβερίζεις πρώτη.

ΕΛΠ. — Μὰ σοῦ εἶπα ὅτι θὰ ἔλθῃ τώρα ὁ κ. Ἀριστείδης καὶ δὲν πρέπει νὰ ἦσαι ἐμπρὸς ὅταν ἡμεῖς θὰ ὁμιλοῦμεν.

ANN. — Μὰ σοῦ εἶπα καὶ ἐγὼ ὅτι τώρα θὰ ἔλθῃ ὁ Κωστῆς μου καὶ πρέπει νὰ τοῦ ἠμιλήσω ἀπ' ἐδῶ, ἀπὸ τὸ παράθυρο.

ΕΛΠ. — Ἄχ! Ἄχ! Θεέ μου τί νὰ κάμω. Μ' ἔρχεται νὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακό μου. Ποῦ νὰ ὑπάγω; Μέσα ἐκεῖ εἶναι ὁ πατέρας μου· ἔστὸ ἄλλο δωμάτιον δὲν εἴμπορῶ νὰ ὑπάγω διότι τὸ κλειδὶ τὸ κρατεῖ πάλιν ὁ πατέρας κάτω εἰς τὸ μαγειρεῖον εἶναι ἐντροπή νὰ ὀδηγήσω τὸν Ἀριστείδην μου. (Μετὰ θωπειῶν) Σὲ παρακαλῶ, καυμένη Ἀννέζα, κάμε μου τὴν χάριν ἄφησε τὸν Κωστῆ σου σήμερον· σὺ ἔμπορεῖς νὰ τοῦ ἠμιλήσης καὶ αὔριο. . . .

ANN. — Ὠραῖα! Καὶ γιατί ν' ἀφίσω ἐγὼ τὸν καυμένον τὸν Κωστῆ μου, ποῦ λαχταρᾷ τόσο νὰ μὲ δῆ, καὶ δὲν ἀφίνεις σὺ τὸν κ. Ἀριστείδη σου;

ΕΛΠ. — Μὰ τί θὰ γίνῃ λοιπόν;

ANN. — Νά! Θὰ γίνῃ ἐκεῖνο ποῦ εἶπα. Ἐγὼ, ἔξέρεις, ἔμαθα καὶ κάνω τὴν μισοκακόμοιρη ὅταν θὰ ἠμιλήσῃς μὲ τὸν Ἀριστείδη σου, ποῦ νὰ φαίνωμαι πῶς δὲν καταλαβαίνω κουκουῦτσι ἀπ' ὅ,τι θὰ λέγετε σεῖς. Ἀλλὰ καὶ σεῖς νὰ κάνετε πῶς δὲν μὲ βλέπετε σὰν ἠμιλῶ μὲ τὸν Κωστῆ μου ἀπὸ τὸ παράθυρο.

ΕΛΠ. — Αἶ! τί νὰ γίνῃ· ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, πρέπει νὰ ὑποφέρω καὶ αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμὸν νὰ σὲ βλέπω ἐμπρὸς μου νὰ κάνῃς ἐργολαβία.

ANN. — Πᾶ! Καὶ μήπως θὰ κάνω κανένα κακὸ πρᾶγμα ἀφοῦ τὸ ἴδιο θὰ κάνετε καὶ σεῖς ἐμπρὸς μου;

ΕΛΠ. — Ἴσαι εἴμεθα καὶ αἱ δύο ;

ANN. — Βέβαια ! Νὰ ποῦ ὁ ἔρωτας μᾶς κάνει νὰ εἴμωστε ἴσα καὶ ἡ δύο.

ΕΛΠ. — Σιωπῆ, ἀνόητη ! Νὰ ἔρχεται ὁ Ἀριστείδης μου !

ANN. — Ἐρχεται ὁ Κωστῆς μου !

ΕΛΠ. — Κάθησε ἔστο παράθυρο !

ANN. — Κάμε πῶς δὲν μὲ βλέπεις !

—
ΣΚΗΝΗ II

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ αἱ ἄνω.

ΚΩΣΤΗΣ (ἀόρατος κάτωθεν τοῦ παραθύρου).

ΕΛΠ. — (Ὁδηγοῦσα ἐν τῷ δωματίῳ τὸν Ἀριστείδην). Ἔλα, ἔλα, ψυχὴ μου, ὁ πατήρ μου κοιμᾶται καὶ εἴμεθα μόνοι.

ΑΡΙΣΤ. — (Παρατηρῶν τὴν Ἀννέξαν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ παραθύρου). Πῶς ! εἴμεθα μόνοι, ἀφοῦ βλέπω τὴν Ἀννέξαν ἐδῶ ;

ΕΛΠ. — Εἶναι ἐδῶ, ἀλλὰ εἶναι ὡς νὰ μὴν ἦτον ἐδῶ, διότι δὲν ἀκούει.

ΑΡΙΣΤ. — (Ἐκπληκτος). Τί ! Δὲν ἀκούει ; Ἐκωφάθη λοιπόν ;

ΕΛΠ. — Αἶ ! ναί, ἐκωφάθη δι' ὅσα θὰ εἴπωμεν ἡμεῖς, ἀλλ' ἀκούει ὅσα θὰ τῆς ἔπῃ ὁ Κωστῆς τῆς ἔξωθεν.

ΑΡΙΣΤ. — Ὠραίαν κωμωδίαν μοῦ παίζεις, μὰ τὴν ἀλήθειαν ! Καὶ τί θέλεις λοιπόν νὰ σοῦ λέγω τώρα, ἐνῶ ὑπάρχει τρίτο πρόσωπο ; Ξεύρεις ὁ ἔρωσ δὲν θέλει μάρτυρας !

ΕΛΠ. — Τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ τώρα ὑπάρχουν δύο

ἔρωτες καὶ ἐπομένως δὲν εἴμπορεῖ νὰ μαρτυρήσῃ ὁ ἕνας, ἀφοῦ καὶ οἱ δύο εὐρίσκονται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν.

ΑΡΙΣΤ.— Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἢ μᾶλλον ἐννοῶ, ἀλλὰ δὲν συμφέρει νὰ ἐννοήσω περισσότερα διότι τότε θὰ ἔχωμεν ἄμπερδεψοδουλίες.

ΕΛΠ.— Αἶ, ἀφοῦ ἠγνόησες κάμε τώρα πῶς δὲν βλέπεις καὶ εἶπέ μοι πῶς ἐπέρασες σήμερον.

ΑΡΙΣΤ.— "Ὅχι εὐχάριστα! "Ὅλην τὴν ἡμέραν μ' ἐβασάνιζεν ἡ εἰκὼν σου καὶ δὲν ἔβλεπον τὴν στιγμὴν πότε νὰ νυκτώσῃ διὰ νὰ ἔλθω πλησίον σου.

ΕΛΠ.— "Αχ! Ἄριστεῖδά μου, καὶ νὰ ἐγνώριζες πόσον σ' ἀγαπῶ! . . .

ΑΡΙΣΤ.— (Λαμβάνων τὴν χεῖρά της). "ὦ! Καὶ ἐγὼ σὲ λατρεύω, Ἐλπινίκη μου, καὶ ἡ μόνη μου εὐτυχία εἶναι νὰ σὲ κάμω συμβίαν μου!

ΕΛΠ.— Πόσος καιρὸς παρῆλθεν ἀφότου μοὶ ἐπαναλαμβάνεις ἐκάστοτε τὸ ὄνειρον τοῦτο, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι οὐδέποτε θὰ πραγματοποιηθῇ!

ΑΡΙΣΤ.— Μήπως, Ἐλπινίκη, ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν λόγων μου;

ΕΛΠ.— Ἀλλὰ τότε διατί βραδύνεις τόσον τὴν ἐνωσίν μας;

ΑΡΙΣΤ.— Τοὺς λόγους τοὺς γνωρίζεις, φιλτάτη μου. Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῆ, εὐτυχεστάτην καὶ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται νὰ κατέχω ἀνάλογον κοινωνικὴν θέσιν· ἡ δὲ σημερινή μου βλέπεις ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται μὲ τοὺς πόθους μου. Ἐν τούτοις ἔχω ῥητὰς ὑποσχέσεις παρὰ τοῦ βουλευτοῦ μας ὅτι θὰ μὲ διορίσῃ ὀσονούπω γραμματέα εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

ANN.— (Ἀπαντῶσα μεγαλοφώνως εἰς τὸν Κωστῆν

άόρατον πάντοτε). Τὰ ἴδια μου λές πάντοτε καὶ κα-
τάλαβα πῶς εἶσαι κάλπης!

ΚΩΣΤ.—(άόρατος) Μὰ ποῦ λέγω, κουκουάρα μου,
πῶς θὰ σὲ στεφανωθῶ πλὴ ἄφευκτα τῆ Λαμπρῆ 'ποῦ
μᾶς ἔρχεται.

ΑΡΙΣΤ.—(Ταραχθεὶς) Μὲ ἐνοχλεῖ, Ἐλπινίκη, ἡ
θέσις μας ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ.

ΔΛΠ.—(Πονηρῶς) Ἐμὲ τοῦλάχιστον μέχρι στιγμῆς
δὲν μὲ ἠνόχλησε.

ΑΡΙΣΤ.—(Προσποιούμενος ὅτι δὲν ἠνόχησε) Ναί...
δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, εἶμεθα ἡσυχοὶ, ἀλλὰ βλέπω
ὅτι τὸ ἄλλο ζευγὸς δὲν σέβεται ποσῶς τὴν παρουσίαν
μας.

ANN.—(Ὁργίλως πρὸς τὸν Κωστῆν). Τὸν κακό σου
τὸν καιρό! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ 'κείναις 'ποῦ 'ξεύρεις
νὰ μὲ κοροϊδεύης τόσοις μῆνες. . . .

ΚΩΣΤ.—(άόρατος πάντοτε). Τὰ ἴδια, καὶ τὰ
ἴδια! Σου λέγω πῶς ὁ μάστορής μου θὰ μὲ κἀνῃ 'γλί-
γορα κάλφα εἰς τὸ παπουτσίδικό του καὶ τότε θὰ σὲ
στεφανωθῶ.

ΑΡΙΣΤ.—Φιλτάτη μου Ἐλπινίκη, ἐπίτρεψόν μοι
ν' ἀναχωρήσω· βλέπεις ὅτι στενοχωροῦμαι· ἀντιβαίνει
εἰς τὸν χαρακτῆρά μου τοιαύτη κωμωδία! . . .

ΕΛΠ.—Καὶ διατί παρακαλῶ τόση βία; Ἐγὼ δὲν
βλέπω τι παράδοξον εἰς τὴν θέσιν μας, διότι ὅ,τι λέ-
γομεν ἡμεῖς, ἐκεῖνοι δὲν τὸ ἀκούουσι, καὶ μᾶς εἶναι
ὅλως ἀδιάφορον τὸ τι λέγουσιν ἐκεῖνοι. . . .

ΑΡΙΣΤ.—(Μικρὸν ἀμφιταλαντευθεὶς). Ἔστω λοι-
πὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου· σοὶ ἔλεγον ὅτι μόνον πρό-
σκομμα εἰς τὴν ἔνωσίν μας εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ
κοινωνικὴ μου θέσις· τὰ ἐπίλοιπα εὐρίσκονται εἰς εὐ-
χάριστον σημεῖον. Ὁ πατήρ μου εἶναι πάντοτε πρόθυ-

μος ἐκτελεστής τῶν ἐπιθυμιῶν μου, ὁ δὲ ἰδικός σου σὲ ἀγαπᾷ τόσον ὥστε θὰ ἐνδώσῃ εὐκόλως. Ἀμφιβάλλεις ἀκόμη περὶ ἐμοῦ;

ΕΛΠ.—"Ὅχι, ἀλλὰ φοβοῦμαι πάντοτε μὴπως. . . .

ΑΡΙΣΤ.—"Ἄφες, φιλιτάτη μου, τοὺς φόβους· μὴ σκιάζεις τὴν εὐτυχίαν μας· αὐτοὶ οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοί σου ἄς λάμπωσιν ἐκ χαρᾶς καὶ ἄς σκορπισθῶσι τὰ ζοφερὰ νέφη, ἅτινα ὑγραίνουσιν αὐτούς· ἐλθὲ πλησίον μου, δός μοι τὸ παρθένον μέτωπόν σου νὰ ἐπιθέσω τὸ ἀγνότερον φίλημα τοῦ κόσμου.

ANN.—(Πρὸς τὸν Κωστήν). "Ὅχ! ψυχίτσα μου· βλέπεις ἐκεῖ ξετσιπωσιὰ νὰ μοῦ γυρεύῃς τώρα ἄλλ' ἄντ' ἄλλων! Νὰ 'ξεύρῃς, καυμένη, ὅτι πρὶν μὲ βάλῃς στεφάνι οὔτε τὴν τρίχα τοῦ κεφαλιοῦ μου θὰ 'γγίξῃς, καὶ μὴ μοῦ κἀνῆς τὸν λιγωμένο ἀπὸ ἔρωτα! Ἄλλοῦ νὰ τὰ πουλῆς αὐτά!

ΚΩΣΤ.—("Ἐξωθεν). Αἶ, καλὰ δὰ, Ἀννέζα, μὴ θυμώνης, ἐγὼ σοῦ τὸ λέγω γιὰ δοκιμὴ νὰ 'δῶ πόσο εἶσαι τίμια.

ΑΡΙΣΤ.—(Ταρασσόμενος ἐκ τοῦ ἔνω διαλόγου). Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, Ἑλπινίκη, πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἢ κωμωδία. Νομίζει τις ὅτι σκοπίμως διακόπτουσι τὰς τρυφερωτέρας διαχύσεις μας.

ΕΛΠ.—"Ἡ μάλλον προλαμβάνουσι τὰς παρεκτροπὰς μας.

ΑΡΙΣΤ.—"Ὡστε ἐγκρίνεις αὐτὴν τὴν κωμωδίαν, ἐνῶ τόσον μὲ δυσχαρεστεῖ;

ΕΛΠ.—Μὰς ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν ἄλλως.

ΑΡΙΣΤ.—"Ἄλλ' ἄφες με τότε νὰ φύγω!

ΕΛΠ.—(Μετὰ πείσματος). Δὲν πρέπει νὰ φύγῃς,

ἂν μ' ἀγαπήσῃς, ἄλλως θέλω ἐκλάβει ὡς ῥῆξιν τοῦ ἔρω-
τός μας τὴν ἀναχώρησίν σου.

ΑΡΙΣΤ.—Μένω ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖς, ἀλλὰ μάθε ὅτι
εἶναι ἡ τελευταία φορὰ, καθ' ἣν ἀνέχομαι τοιαύτην
κωμωδίαν.

(Ἀκούεται ἔξωθεν φοβερὰ χάλαζα).

ΚΩΣΤ.—(Ἐξωθεν). Γιὰ τὸ Θεὸ, Ἀννέζα, θὰ μὲ
σκοτώσῃ τὸ χαλάζι! Πιάσε με νὰ μ'μπῶ μέσα!

ANN.—Τρελλάθηκες φαίνεται· μὰ νὰ σὲ βλέπω νὰ
κρεπάρῃς δὲν σοῦ δίνω χέρι νὰ μ'μπῆς μέσα. Ἐγὼ, κύ-
ριέ μου, δὲν συνειθίζω νὰ πέρνω ἀγκαλιὰ τὸν ἀγαπη-
τικόν μου, οὔτε ἀτιμάζω τὸ σπῆτι τοῦ δουλεύω.

ΚΩΣΤ.—Μωρὲ τί κολοκύθια δασκαλιές μου λὲς αὐ-
τοῦ τώρα μ' αὐτὸ τὸ χαλάζι· ἐγὼ μουςκεύτηκα ἴσ' ἂν
ποντικὸς ἔς τὸ λάδι. (Ἐξ'ακολουθεῖ χαμηλῶς ἰκετεύων).

ΑΡΙΣΤ.—Ὡραῖα, μὰ τὴν πίστιν μου! Δὲν φθάνου-
σιν αἱ διακοπαὶ καὶ ἡ διατάρραξις τῆς ἡσυχίας μας,
μόνον τώρα θὰ φοραθῶμεν καὶ ἐπ' αὐτοφόρῳ ἐδῶ μέσα
ἀπὸ ἄνθρωπον τῆς κατωτάτης κοινωνικῆς τάξεως,
ὅστις θὰ ἔχη νὰ λέγῃ ἔπειτα ὅ,τι τοῦ φανῆ κωμικώ-
τερον δι' ἡμᾶς.

ΕΛΠ.—Φύγε λοιπὸν ὀγρήγορα τώρα διὰ νὰ κατα-
πέσω τὴν Ἀννέζαν νὰ μὴ τὸν φέρῃ ἐντὸς τοῦ δωμα-
τίου, διότι ἄλλως ἂν μείνης, ἐκ πείσματος θὰ τὸν
εἰσαγάγῃ.

ΑΡΙΣΤ.—Καὶ πῶς θέλεις νὰ φύγω τώρα, ἀφοῦ ὁ
κόσμος χαλᾷ ἔξω; Ἡ μήπως νομίζεις ὅτι ἔχω καὶ
ἐγὼ τὸ ἴδιο τομάρι μὲ τὸν Κωστῆν τῆς Ἀννέζας!

ANN.—(Ἀκούσασα τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ
Ἀριστείδου πρὸς τὸν Κωστῆν). Ἐλα πιά μέσα, καὶ-

μένε, διότι σὲ λυποῦμαι καὶ φοβοῦμαι μὴν πάρης κανένα κρῦο καὶ ἔχω ἐγὼ ἔπειτα τὸ κρῖμα.

ΑΡΙΣΤ.—(Μετὰ χειρονομιῶν παντομιμικῶν). Ἐλπινίκη, εἶσαι ἀνάλγητος, ἀνόητος, δὲν βλέπεις τὴν θέσιν μου τὴν ἀθλίαν; Πῶς ἀφίνεις νὰ ἐκτίθεται τόσον ἡ ὑπόληψίς μου; Μάθε ὅτι θὰ σπάσω τὰ κόκκαλα αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου, ἂν κάμῃ ἐν μόνον βῆμα ἐντὸς τοῦ δωματίου τούτου.

ANN.—(Ἐγκαταλείπουσα τὸ παράθυρον καὶ στρεφόμενη πρὸς τοὺς δύο ἐραστάς). Μάλιστα, κύριε Ἀριστείδη, θὰ σπάσετε τὰ κόκκαλα ἐνὸς ἀνθρώπου, 'ποῦ δὲν ἔχει τὴν αὐθάδειαν νὰ 'μπῆ ἐδῶ μέσα, ἀλλ' ἀναγκάζεται νὰ 'μπῆ τώρα διότι ἔγινε μουσκίδι ἀπὸ τὸ χαλάζι! Ὠραία καλλιγραφία, μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἐάν ν'ἄσουνα 'στὸ σπῆτί σου καὶ διατάξεις μ' αὐτὸν τὸν τρόπον! Ὁ Κωστῆς μου θὰ 'μπῆ καὶ θὰ καλομπῆ μάλιστα, καὶ κανεὶς δὲν θὰ τοῦ 'μιλήσῃ· ἀλλοιώτικα φωνάζω τὸν ἀφέντη καὶ σὰς κάνει ὅλους ἄνω κάτω!

ΚΩΣΤ.—(Εἰσπηδῶν αἰφνηδίως διὰ τοῦ παραθύρου, ἀποτινάσσει τὰ ἐνδύματά του θορυβωδῶς καὶ σταυροκοπεῖται). Δόξα σοι ὁ Θεός! Κόντεψα νὰ παγώσω . . . (παρατηρεῖ τὸν Ἀριστείδην καὶ τὴν Ἐλπινίην τρίβει τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐπὶ τέλους στρέφεται ἀποτόμως πρὸς τὸ παράθυρον ζητῶν νὰ τὸ ὑποσκελίσῃ).

ANN.—(Ἀρπάζουσα αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων). Μπᾶ! Καὶ τί φοβήθηκες τόσο ἄγλιγορα; Ἐλα ἴδω, τί φεύγεις! . . .

ΚΩΣΤ.—Μὰ ἔξερω ἄγω αὐτὸς ὁ κύριος ἡ κυρία αὐτὴ αἱ! Ἐάν νὰ μ'ἄρῃ καλεῖτερα νὰ βρέχωμαι ἔξω παρὰ νὰ μοῦ τῆς βρέξουν ἐδῶ μέσα . . .

ANN.—Μὴ φοβᾶσαι καὶ κανεὶς δὲν σ' ἀγγίζει.

ΕΛΠ.—Σιωπὴ, ἀνόητη! Ποῖος σοῦ ἔδωσε τὴν ἄδειαν νὰ φέρῃς ἐδῶ μέσα αὐτὸν τὸν βλάκα;

ANN.—Ἡ ἀφεντιὰ σου.

ΕΛΠ.—Ἐγὼ; πότε;

ANN.—Ὅταν 'μπῆκε μέσα ὁ κύριος 'Αριστείδης.

ΕΛΠ.—Αἶ! λοιπὸν. πῶς 'μπῆκε μέσα ἐκεῖνος, τί θέλεις νὰ 'πῆς.

ANN.—Θέλω νὰ 'πῶ πῶς εἶχα τότε καὶ ἐγὼ τὸ δικαίωμα ἀφοῦ 'μπῆκε ὁ 'Αριστείδης νὰ 'μπῆ καὶ ὁ Κωστῆς μου.

ΚΩΣΤ.—Μωρὲ εὐγε τὴν 'Αννέζα μου! 'Μιλεῖ 'σὰν Θεός!

ΕΛΠ.—'Αννέζα, σὲ διατάσσω ἀμέσως νὰ 'πῆς εἰς αὐτὸν τὸν βλάκα νὰ φύγῃ ὀγρίγορα!

ANN.—Ἐγὼ λέγω πῶς δὲν θὰ φύγῃ ὁ Κωστῆς μου!

ΚΩΣΤ.—'Αφοῦ ἡ 'Αννέζα μου 'μιλᾷ ἔτσι ἐγὼ δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ δῶ μέσα!

ΑΡΙΣΤ.—(Πλησιάζων κρυφίως τὸν Κωστῆν). Βρὲ μαγκούφη, πήγαινε νὰ πέσης 'γρίγορα ἀπὸ τὸ παράθυρο 'ποῦ 'μπῆκες νὰ μὴ σοῦ τσακίσω τὰ κόκκαλα.

ΚΩΣΤ.—Μὴ φοβερίζῃς γιὰτὶ τὸ λέγω τῆς 'Αννέζας!

ANN.—(Ἰδοῦσα τὴν ἀπειλητικὴν στάσιν τοῦ 'Αριστείδου). Κύριε, καθήσατε ἤσυχα, διότι φωνάζω τώρα τὸν ἀφέντη καὶ σᾶς διορθώνει ὅπως σᾶς πρέπη!

ΕΛΠ.—(Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον παρατηρεῖ ἔξω καὶ ἐπιστρέφει). 'Αριστείδη, ἡ χάλαζα ἔπαυσε καὶ δύνασαι ν' ἀναχωρήσης, καὶ ἔστω τὸ σημερινὸν πάθημά μου μάθημα διὰ τὸ μέλλον. Μὴ ἔλθῃς δὲ πλέον νὰ μὲ ἴδῃς εἰμὴ μόνον ὅταν

θέλης νὰ ζητήσης ἐπισήμως τὴν χεῖρά μου ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Ὑπαγε!

ΑΡΙΣΤ.—Φεύγω νικημένος, Ἐλπινίκη, ἀλλ' ὅταν ἔλθω νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά σου, θὰ ἐκδικηθῶ τὴν Ἀννέζαν. (ἀναχωρεῖ)

ΕΛΠ.—Ἀνέζα, νὰ φύγη ὀγρίγορα αὐτός!

ANN.—Ἐλα, Κωστῆ, πήγαινε τώρα ἀπὸ κεῖ ποῦ ἦρθες καὶ νὰ μὴ σὲ ἴδῳ πᾶ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, γιατί θὰ σοῦ κάμω μιὰ ψυχρολουσία μυρωδάτη ποῦ νὰ τὴν ἴθυμασαι ὅσο ζῆς. Κατάλαβες;

ΚΩΣΤ.—Νά! Κατάλαβα πῶς δὲν εἶσαι καλὰ, γιατί μιὰ μὲ φέρνεις μέσα καὶ μιὰ μὲ διώχνεις ἔτσι παραπενομένο. (ἀναχωρεῖ)

ΕΛΠ.—(Μετὰ πικρίας). Τώρα εἶσαι εὐχαριστημένη;

ANN.—Θαῤῥῶ ναί, διότι εἴμαστε ἴσια ἴσια. (Ἀναχωρεῖ διὰ τῆς πλαγίας θύρας).

ΕΛΠ.—Βλέπετε, δεσποινίδες μου, πόσον ἐξευτελιστικὸν εἶναι τὸ νὰ μὴ κρατῆ τις τὴν θέσιν του ἀπέναντι τῶν ὑφισταμένων του, καὶ μάλιστα τὸ ν' ἀναγκάζεται νὰ λαμβάνη μαθήματα διδακτικώτατα ἠθικῆς παρ' ἐκείνων, οὓς ἐνίοτε περιφρονεῖ διὰ λόγους ὅλως ἀνοήτους τοῦ ψιττακίζοντος πολιτισμοῦ μας!

—
ΤΕΛΟΣ

Ἐν Σύρῳ
τὴν 1 Νοεμβρίου 1885.

ΣΤΕΦ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

